

14 de juliol

Mai no hauríem d'oblidar que fa 227 anys, un grup de ciutadans i ciutadanes de París, contra tot pronòstic, va aconseguir enderrocar un poder absolutista i així canviar el curs de la història

JOAN-MARC MIRALLES | ACTUALITZADA EL 13/07/2016 23:30

Avui 14 de juliol, els nostres veïns francesos celebren la seva festa nacional. Sempre he considerat que el 14 de juliol és una celebració que traspasa les fronteres de França i que té un caràcter gairebé universal. La presa de la presó de la Bastille, que va tenir lloc avui fa 227 anys, va desencadenar una sèrie d'esdeveniments que no sols van conduir a la Revolució Francesa, sinó que va portar a un canvi radical dins del pensament polític i social que encara ressona avui en dia.

L'humanisme il·lustrat que s'estava gestant des de principis del segle XVII va aprofitar l'oportunitat per posar els conceptes de llibertat, igualtat i fraternitat com a principis directors de la societat, com es va plasmar el 26 d'agost del 1789 amb la declaració dels Drets de l'home i del ciutadà. Si bé inspirada pel Bill of Rights anglès de 1689 i la Declaració d'independència dels Estats Units d'Amèrica de 1776, ha estat sens dubte la Declaració francesa la que ha marcat i ha influenciat el desenvolupament posterior de les democràcies modernes, així com l'actual Declaració Universal dels Drets Humans de 1948.

Però si aquests principis directors segueixen avui en dia vigents i estan incorporats en els principis fundacionals de molts estats, com el nostre mitjançant la constitució de 1993, podem constatar cada dia com hi ha situacions que els vulneren de manera radical: els fluxos de refugiats, el terrorisme global, les tensions racials i moltes, massa, altres situacions que cada dia apareixen en les notícies que llegim o veiem d'arreu. Lluny dels grans titulars globals, si parem atenció al nostre dia a dia, també podem detectar situacions que vulneren els drets humans fonamentals. La pobresa extrema, la violència de gènere, el bullying o el racisme, entre altres, estan presents en la societat andorrana i haurien de preocupar-nos de forma especial, i encara més en aquest 14 de juliol.

No podem permetre que hi hagi persones que es vegin obligades a rebuscar en contenidors per sobreviure, ni que hagin de patir els cops de la seva parella impunement. No podem tancar els ulls davant dels abusos que pateixen alguns infants, ni les vexacions i discriminacions que pateixen certes comunitats. Pot semblar que sigui molt complicat de revertir aquestes situacions, sigui perquè ens sobrepassen o perquè creiem que poc hi podem fer. Però mai no hauríem d'oblidar que fa 227 anys, un grup de ciutadans i ciutadanes de París, contra tot pronòstic, va aconseguir enderrocar un poder absolutista i així canviar el curs de la història.

No crec que calgui agafar les armes avui en dia, com van fer aleshores, però sí que crec que cal que implicació en l'acció pública i política. En canvi podem constatar, i així ens ho ha confirmat l'enquesta publicada pel CRES aquesta setmana, que existeix una desafecció creixent de la majoria dels ciutadans. És veritat que encara no s'han desenvolupat els instruments que caldria per permetre una major participació democràtica, una major transparència, i un major control per part de la ciutadania. És veritat que una bona part de la classe política no ha estat i no està a l'alçada que les circumstàncies requereixen i que, fins i tot alguns, potser no s'han comportat correctament. Però no n'és menys cert que tampoc és una solució quedar-se a casa i esperar que les coses s'arreglin o es facin per si soles. Si una majoria insisteix en voler desentendre's de la cosa pública, al final potser ens tornarem a trobar en una situació similar a la del 1789.

És per això que, inspirat per l'esperit del 14 de juliol, us voldria convidar a mobilitzar-vos, sense estalviar esforços, per canviar la nostra societat. Si una majoria de la ciutadania torna a implicar-se, si torna a participar en associacions, partits o exercint el seu dret de vot, si tots aportem el nostre granet de sorra a l'edifici col·lectiu, es pot aconseguir que la llibertat, la igualtat i la fraternitat deixin de ser paraules buidades de substància i esdevinguin, per a tothom, realitats tangibles i palpables. Tinguem cura d'aquell llegat que ens van deixar fa 227 anys! Vive le 14 juillet!